

XI. TANULMÁNY

A HÁROM ÚT: A SZÉLES ÚT, A KESKENY ÖSVÉNY, A NAGY, SZENT ÚT

A MEGSEMMISÜLÉSRE VEZETŐ, SZÉLES ÚT – AZ ÉLTRE VEZETŐ
KESKENY ÖSVÉNY – MI AZ ÉLET? – AZ ISTENI TERMÉSZET – AZ ISTENI
ÉS AZ EMBERI TERMÉSZETEK KÖZÖTTI VISZONY – A KESKENY
ÖSVÉNY VÉGÉN *LÉVŐ* JUTALOM – A MENNYEI ELHÍVÁS AZ
EVANGÉLIUMI KORSZAKRA KORLÁTOZÓDIK – A KESKENY ÖSVÉNY
NEHÉZSÉGEI ÉS VESZÉLYEI – A SZENTSÉG NAGY ÚTJA

„Tágas az a kapu és széles az az út, amely a pusztulásba vezet, és sokan vannak, akik azon járnak; S milyen szűk a kapu és keskeny az út, amely az életre visz, és milyen kevesen vannak, akik megtalálják!” (Máté 7: 13, 14 – *KNV*)

„Jól megépített útja lesz, amelyet szent útnak hívnak. Nem jár azon tisztátalan, csak az ÚR népe járhat rajta, *még a bolond sem téved el*. Nem lesz ott oroszlán, nem megy rá ragadozó vad, ilyen nem lesz található, hanem a megváltottak járnak rajta.” (Ézsaiás 35: 8, 9 – *MBT, a dőltbetűs rész Károli*)

Ekképpen a Szentírásban három út kerül figyelmünk elé: a „széles út”, a „keskeny ösvény”, és a „szent út”.

A PUSZTULÁSBA VEZETŐ SZÉLES ÚT

Ez az út azért neveztetik így, mert a romlott emberi fajnak ez a legkönnyebb. Hatezer évvel ezelőtt Ádám (és a benne képviselt faj), mint egy pusztulásra ítélt bűnös, elindult ezen az úton és kilencszáz harminc év után a végére ért – a pusztulásba. Az évek és évszázadok múlásával a lefele tartó út egyre kitaposottabbá vált és az *emberi* faj egyre gyorsabban haladt a pusztulás felé, az út naponként egyre simább lett és a büntől

egyre sikamlósabb. Nem csak az út lett egyre sikamlósabb, hanem az emberiség is naponta vesztett az ellenálló erejéből, annyira, hogy az emberi átlagéletkor harmincöt év körül van. Az emberek most kilencszáz évvel hamarabb érik el az út végét – a pusztulást, mint az első ember.

Hatezer éve az *emberi* faj folyamatosan a lefelé vivő, széles úton haladt. Csak viszonylag kevesen próbálták megváltoztatni menetirányukat és visszatérni az úton. Valójában lehetetlen volt teljesen visszatérni azon az úton és elérni az eredeti tökéletességet, habár némelyek ez irányú erőfeszítései dicséretesek voltak és nem maradtak jótékony eredmények nélkül. A bűn és a halál hatezer éven át könyörtelenül uralkodtak az emberiség felett, és hajtották őket ezen a széles úton a pusztulás felé. Az Evangéliumi korszakig nem volt világosságra hozva egy menekülési **út**. Habár az előző korszakokban az előképekből és árnyékokból halványan látható reménysugarakat egy kevesen örömmel fogadták, és annak megfelelően cselekedtek, mégis az élet és a halhatatlanság nem voltak világosságra hozva Urunk és Üdvözítőnk, Jézus Krisztus, megjelenéséig, és a megváltás, a bűnöknek bocsánata, valamint az ezekből következő, **pusztulásból való feltámadás** örömhírének, apostolok általi kihirdetéséig (2 Tim. 1: 10). Jézusnak és az apostoloknak tanításai világosságra hozzák az **életet** – az egész emberiségnek szóló helyreállítást az életre, amely a Megváltónak érdemein és áldozatán alapszik; és rámutatnak arra, hogy ez a jelentősége az Ószövetségben lévő, sok előképnek. Ők a **halhatatlanságot** is világosságra hozzák, az Evangéliumi Egyház mennyei elhívásának jutalmát.

Habár az Evangélium által világosságra lett hozva egy, a pusztulásba vezető, széles útról kivezető út, az emberiség nagy többsége nem törődik a jó hírekkel, mert a bűn által lezüllöttek, és az Ellenség megvakította őket. Akik most hálával elfogadják az élet ígéretét, a Krisztus általi helyreállítást az emberi létre, azoknak egy új, megnyílt út mutattatik, melyen a felszentelt hívők az emberi természetén túl juthatnak, átváltoztatva egy

magasabb *rendű*, szellemi természetre. Ezt a „**nékünk** – királyi papságnak – szentelt”, új utat (Zsidók 10: 20) Urunk úgy nevezi, hogy:

„AZ ÉLETRE VEZETŐ, KESKENY ÖSVÉNY”

Mesterünk azt mondja nekünk, hogy ennek az útnak a keskenysége miatt sokan inkább a pusztulás széles útján maradnak. „Szoros [nehéz] az a kapu és keskeny az az út, a mely az életre visz, és kevesen vannak, a kik megtalálják azt.”

Mielőtt megvizsgálnánk ezt az utat, annak veszélyeit és nehézségeit, figyeljük meg a végét, ahova az vezet – az életet. Ahogy már láttuk, különböző szinten létezhet élet, az emberinél magasabb és annál alacsonyabb *szinten* egyaránt. Az élet egy tág és átfogó fogalom, de itt Urunk azt az élet legmagasabb formájára vonatkozóan használja, amely az isteni természethez tartozik – a halhatatlanságra – arra a jutalomra, amely után való futásra hívott bennünket. Mi az élet? Nem csak önmagunkban ismerjük fel, hanem az alacsonyabb *rendű* állatokban és még a növényzetben is látjuk a működését, és annak létezéséről értesülünk a magasabb, anyagi és isteni létformákban is. Hogyan határozzunk meg egy ilyen átfogó fogalmat?

Habár lehet, hogy nem vagyunk képesek felfedezni a mindenkben lévő élet titkos forrásait, biztonsággal feltételezhetjük, hogy az Isteni Lény, Jehova, minden életnek nagy forrása, ahonnan mindezek a források elláttatnak. Minden élő dolog Őtőle ered, és életük Őtőle függ. Minden élet, akár Istenben, vagy a teremtményeiben, ugyanaz: egy erőt *adó* elv, és nem egy anyag. Ez Isten *lényéből fakadó* elv, de az Ő teremtményeinél bizonyos okokból következik, amelyeket Isten rendelt el, és emiatt Ő az ok, a szerző, vagyis a forrás. Következőleg, a teremtmény semmi értelemben sem része, vagy sarja a Teremtő lényegének, vagy természetének, ahogy némelyek elképzelik, hanem Isten kezeinek munkái, melybe életet lehelt.

Felismerve azon tényt, hogy csak az isteni természetben létezik független, határtalan, kimeríthetetlen, öröké állandó élet, mely nem a körülmények által keletkezik, és nem is *azok* szabják meg, látjuk, hogy Jehova szükségszerűen felette áll minden fizikai törvénynek és tartalékoknak, amelyeket a teremtményeinek fenntartására rendelt. E minőséget, amely csak az isteni természetet illeti, írja le a **halhatatlanság** kifejezés. Ahogy az előző fejezetben kimutattuk, a halhatatlanság halál-mentességet jelent, következőleg mentességet a betegségtől és fájdalomtól is. Valójában a **halhatatlanság** szót az **istenség** rokon értelmű szavaként lehet használni. Az isteni, halhatatlan forrásból fakad minden élet és áldás, minden jó és tökéletes ajándék, ahogy a naptól kapja a föld a fényét és az életerőt.

A nap a földnek nagy fényforrása, mely mindent megvilágít, a színeknek és fényárnyalatoknak nagy változatosságát hozva létre, a megvilágított tárgy természetének megfelelően. Ugyanaz a napfény egy gyémántra, egy téglára és különböző féle üvegekre világítva feltűnően sok féle hatást kelt. Ugyanaz a fény, de azok a tárgyak, amelyekre világít, különböznek a fénynek fogadására és továbbítására való minőségükben. Így van ez az étellel is: egy kimeríthetetlen forrásból fakad. Az osztrigának van élete, de olyan a szervezete, hogy nem nagyon tudja felhasználni azt, éppen ahogy egy téglá sem tud sok napfényt visszatükrözni. Hasonlóképpen történik az élet magasabb megnyilvánulásával is, az állatokban, halakban és madarakban. Ahogy a különböző féle üvegek a napfényben úgy a különböző teremtmények is különböző módon nyilvánítják ki a változatos szervezeteik képességeit, amikor az élet megeleveníti szervezetüket.

A csiszolt gyémánt annyira megfelel a fénynek, hogy úgy tűnik, mintha magában tartalmazná azt, és mintha önmaga egy apró nap lenne. Így van az emberrel is, az egyik remekművel az Isten teremtményei közül, csak „egy kevésből volt kisebbé téve az angyaloknál”. Ő oly nagyszerűnek formáltatott, hogy

képes legyen az élet megtartására az Isten által biztosított eszközök használata által, és hogy soha se homályosodjon el. Ilyen volt Ádám mielőtt elbukott, kiválóbb minden más földi teremtménynél, nem a beültetett **élet-elvnek** valamilyen eltérése miatt, hanem egy kiválóbb **szervezet** miatt. Mégis, ne feledjük, hogy ahogy a gyémánt csak akkor tud visszasugározni fényt, ha a nap rásüt, úgy az ember is csak akkor rendelkezik élettel és csak akkor tudja azt élvezni, ha folyamatos annak ellátása. Az embernek nincs önmagában való élete, éppen úgy nincs őbenne életforrás, mint ahogy a gyémántban sincs fényforrás. Egyik legerősebb bizonyítéka annak, hogy nem rendelkezünk önmagunkban kiapadhatatlan élettartalékokkal, vagyis, hogy nem vagyunk halhatatlanok, az hogy amióta bejött a bűn, a halál kiterjedt az egész *emberi* fajra.

Isten úgy rendezte, hogy az ember az Édenben hozzájuthasson az életfenntartó fákhöz, és az a paradicsom, melybe behelyeztetett, bőségesen el volt látva eledelre vagy ékességre jó, „mindenféle fával”. (1 Mózes 2: 9, 16, 17) Az eledelre jó, élet fái között volt egy tiltott fa is. Habár egy időre tiltott volt a jó és a rossz tudásának fájáról enni, az embernek meg volt engedve, hogy korlátlanul egyen azokról a fákról, amelyek tökéletesen fenntartották az életet; és csak a bűnbeesés után volt elválasztva azoktól, hogy azáltal végre lehessen hajtani a halálbüntetést. (1 Mózes 3: 22)

Ekképpen látható, hogy az emberi természet dicsósége és szépsége függ az élettel való folyamatos ellátástól éppen úgy, ahogy a gyémánt szépsége is függ a napfénnel való folyamatos ellátásától. Amikor a bűn megfosztotta az emberiséget az életjogtól, és az ellátás vissza lett tartva, a kincs azonnal elkezdte veszíteni ragyogását és szépségét, és végül meg van fosztva annak utolsó nyomaitól is a sírban. Az ő szépségét elemészti, mint a moly. (Zsolt. 39: 11) Ahogy a gyémánt elveszti szépségét és ragyogását, amikor a fény megvonatik, úgy az ember is elveszti életét, amikor Isten megvonja tőle az ellátást. „Ha az ember kimúlik, hova lesz?”

(Jób 14: 10) „Ha tisztesség éri is fiait, nem tudja; ha megszégyenülnek, nem törődik velük.” (21. vers) „Semmi cselekedet, okoskodás, tudomány és bölcsesség nincs a Seolban, a hová menendő vagy!” (Préd. 9: 12) De, mivel került egy váltságdíj, mivel a halálítéletet a Megváltó megfizette, az ékkőnek visszaadatik a szépsége, és ismét tökéletesen vissza fogja tükrözni a Teremtőjének hasonlatosságát, amikor az Igazság Napja felragyog, és sugarai gyógyulást hoznak. (Malakiás 4: 2) A Krisztus – bűnért való – áldozata miatt mindazok, „akik a sírokban vannak, előjönnek”. Lesz egy helyreállítása mindennek; előbb egy lehetőség, vagy kínálat mindenkinek a helyreállításra, majd az emberi tökéletesség elérése mindazok számára, akik a Megváltó iránt engedelmesek lesznek.

Azonban, nem ez a keskeny ösvény végén lévő jutalom, amire Jézus hivatkozik. A Szentírás más részeiből tudjuk meg azt, hogy a keskeny ösvényen járóknak megígért jutalom az „isteni természet” – önmagukban való élet, a legfelsőbb fokú élet, melyet csak az isteni természet birtokolhat – a halhatatlanság. Micsoda reménység! Merhetnénk vágyani egy ilyen magas dicsőségre? Egy határozott és világos meghívás nélkül, bizonyára senki sem vágyhatna jogosan.

Az 1 Timóteus 6: 14-16 alapján azt tanuljuk, hogy a halhatatlan, vagy isteni természet a kezdetben csak az istenségé volt. Azt olvassuk, hogy: „[Jézus] a maga idejében [a Millenniumi korszakban] megmutat ama boldog és egyedül hatalmas, a királyoknak Királya és az uraknak Ura, Kié egyedül a halhatatlanság, a ki hozzáférhetetlen világosságban lakozik; a kit az emberek közül senki nem látott, sem nem láthat.” A többi lények, angyalok, emberek, állatok, madarak, halak, stb. mind csak edényekként, az élet saját mértékét tartják, és különbözőek jellegben, képességben és minőségben, azon szervezetüknek megfelelően, amivel a Teremtő tetszése szerint mindegyiküket ellátta.

Továbbá, megtudjuk, hogy Jehova, Aki eredetileg egyedül rendelkezett a halhatatlansággal, felettébb felmagasztalta az Ő Fiát, Jézus Urunkat, ugyanarra az isteni, halhatatlan természetre; ezáltal Ő most az Atya „lényének képmása”. (Zsid. 1: 3) Ekképpen olvassuk: „Amiként az Atyának ÉLETE VAN ÖNMAGÁBAN [Isten meghatározása a „halhatatlanságra” – **önmagában lévő élet** – amely nem más forrásokból származik, és nem is függ a körülményektől, hanem független, Őbenne lakozó élet], akként adta a Fiúnak is, hogy ÉLETE LEGYEN ÖNMAGÁBAN.” (János 5: 26) Tehát, az Úr Jézus feltámadása óta két halhatatlan lény van; és – bámulatos kegyelem! – ugyanaz a kínálat tétetett a Bárány Menyasszonyának, az Evangéliumi korszak alatt kiválasztottaknak. Mégis, az Egyházhoz csak névlegesen tartozó, nagy sokaságból nem mindenki fogja megkapni ezt a nagy jutalmat, hanem csak a győzedelmeseknek azon „kicsiny nyája”, akik úgy futnak, hogy elnyerjék azt; akik szorosan követik a Mester nyomdokait, és mint Ő, az áldozat keskeny ösvényén járnak, egészen a halálig. Ezek, amikor a halálból való feltámadásban megszületnek, az isteni természettel és formával fognak rendelkezni. Ez a halhatatlanság, a független, önmagában létező, isteni természet, az az élet, amelyhez a keskeny ösvény vezet.

Ez az osztály nem emberi lényként fog feltámadni a halálból; mert habár természeti test van elvetve a sírba, az apostol biztosít bennünket, hogy ők szellemi testekként lesznek felemelve. Mindannyian el lesznek „változva”, és amint egykor viselték a földinek képét, az emberi természetet, úgy viselni fogják a mennyeknek képét is. „De még nem lett nyilvánvaló, hogy mivé leszünk”, hogy mi is egy szellemi test; de „tudjuk, hogy amikor ez nyilvánvalóvá lesz, **hasonlóvá leszünk Őhöz**” és részesülni fogunk abban „a dicsőségben, mely nekünk megjelentetik”. (1 János 3: 2; Kolossé 1: 27; 2 Korintus 4: 17; János 17: 22; 1 Péter 5: 10; 2 Tessz. 2: 14)

E mennyei elhívás a **természet átváltozására** nem csak, hogy az Evangéliumi korszakra korlátozódik, hanem e korszaknak ez az egyetlen kínálata. Tehát Urunknak a fejezet

elején idézett szavai a pusztulásba vezető, széles úton *lévők*khöz sorol mindenkit, akik nincsenek a **most felkínált**, egyetlen jutalomhoz *vívő* úton. Csak ez *utóbbiak* szabadultak meg a világot sújtó ítélet alól – mindenki más még a széles úton van. Ez az életnek egyetlen útja, amely most nyitva van, nehézsége miatt kevés olyan embert talál, akik szívesen járnak rajta. Az emberiség tömegei az ő gyengeségeikben a saját kielégülésük széles és könnyű útját kedvelik.

A keskeny ösvény, habár az életre, a halhatatlanságra vezet, a halál útjának nevezhető, mert a jutalmát az emberi természet mindhalálíg való feláldozásával lehet elnyerni. Ez az életre **vezető** halálnak keskeny ösvénye. A felszenteltek, lévén az ádami vétek és halálbüntetés alól felmentve, önkéntesen feladják, vagy feláldozzák azokat az emberi jogokat, amelyek az övéknek számíttatnak, amelyeket ténylegesen megkaptak volna általában a világgal együtt a megfelelő időben. Ahogy az „Ember Jézus Krisztus” életét adta, vagyis feláldozta a világért, úgy ezek az Ő áldozótársaivá válnak. Nem, mintha az Ő áldozata elégtelen lett volna és másokéra is **szükség** lett volna; hanem míg az Övé teljesen elegendő, ezek számára megengedett, hogy szolgáljanak és szenvedjenek Övele, azzal a céllal, hogy az Ő menyasszonyává és örökostársává váljanak. Tehát, míg a világ halálítélet alatt van, és Ádámmal hal meg, ez a „kicsiny nyáj”, a *fennebb* leírtak *alapján*, a hit elismerésének és az áldozatnak folyamata által, úgyszólván, Krisztussal halnak meg. **Övele** áldoznak és meghalnak, mint emberi lények avégett, hogy **Övele** az isteni természetnek és dicsőségnek részesei legyenek; mert azt hisszük, hogy ha **vele együtt** meghalunk, **vele együtt** élni is fogunk. Ha **vele együtt** szenvedünk, akkor **vele együtt** meg is dicsőülünk. (Róma 8: 17; 2 Timóteus 2: 11, 12)

A Millenniumi korszak elején, akik most a keskeny ösvényen járnak, elnyerik azt a nagy jutalmat, amelyért futottak – a halhatatlanságot; és lévén így felruházva az isteni természettel és hatalommal, ők felkészültek lesznek a világ

helyreállításának és megáldásának nagy munkájára azon korszak alatt. Az Evangéliumi korszak végén a halhatatlanságra vezető, keskeny ösvény bezáródik, mert teljes lesz a választott „kicsiny nyáj”, amelynek próbatételére rendeltetett. „Most van a kegyelem [görög **dektos**, vi. elfogadás] ideje” /2 Kor. 6: 2 - MBT/ – az az idő, amelyben az áldozók, a Jézus érdemei által jöve és meghalva Ővele, Isten számára **elfogadhatóak** – egy jó illatú áldozatként. A halál, mint az Ádám-i büntetés, nem lesz örökké megengedve; el lesz törölve a Millenniumi korszak alatt; mint egy **áldozat** csak az Evangéliumi korszak alatt van elfogadva és jutalmazva.

E korszaknak szentjei csak „**új teremtményekként**” vannak az élet útján; és csak emberi lényekként vagyunk áldozatként a megsemmisülésre szentelve. Ha emberi teremtményekként Krisztussal halottak leszünk, akkor, mint új, szellemi lények élni fogunk Ővele. (Róma 6: 8) Istennek értelme mibennünk, az átváltozott értelem, az új természet csírája.

Az új élet könnyen elfojtható; Pál apostol biztosít bennünket, hogy ha az igazság által a szellemtől fogantatva test szerint élünk, meg fogunk halni (elveszítjük életünket), de ha szellem által megöldököljük (halálra adjuk) a test cselekedeteit (az emberi természet hajlamait), mi (újteremtményekként) élni fogunk; mert azok Istennek fiai, akiket az Isten szelleme vezet. (Róma 8: 13, 14) Ez az egyik legfontosabb gondolat minden felszentelt számára; mert ha szövetséget kötöttünk Istennel, hogy feláldozzuk az emberi természetünket, és ha Ő azt az áldozatot elfogadta, haszontalan megpróbálni visszavenni azt. Isten az emberit halottnak számítja most, és valóságosan meg kell haljon, soha se legyen az helyreállítva. Amit akkor egy test szerinti élethez való visszafordulással el lehet érni, az mindössze egy kevés, emberi élvezet az új, szellemi természet kárára.

Mégis sok felszentelt van, akik óhajtják a **jutalmat**, és akik szellem által voltak fogantatva, *de* akiket részben legyőztek a világ csábításai, a test vágyai, vagy az ördög fondorlatosságai.

Ők részben szem elől tévesztik az elénk helyezett jutalmat, és megpróbálnak egy középúton járni – hogy megőrizték Isten kegyelmét, és a világ kegyét is. Ők elfelejtik azt, hogy „a világgal való barátság ellenségeskedés Istennel” (Jakab 4: 4), és a jutalomért versenyt futók számára szóló utasítást, hogy ne szeressék a világot, és hogy ne keressék egymástól a dicsőséget, hanem csak az Istentől származó dicsőséget. (1 János 2: 15; János 5: 44)

Ezek, akik szeretik a jelen világot, de nem hagyták el teljesen az Urat, és nem vetették meg szövetségüket, büntetésben és szorongattatás tüze általi tisztításban részesülnek. Ahogy az apostol kifejezi, ők átadatnak a Sátánnak a testük vesztére, hogy a szellemük (az újonnan fogantatott természetük) üdvözülhessen az Úr Jézusnak *ama* napján. (1 Korintus 5: 5) És ha helyesen gyakorolták magukat a fegyelmezés alatt, végül befogadtatnak a szellemi állapotra. Nekik örök, szellemi életük lesz, mint az angyaloknak, de elvesztik a halhatatlanság jutalmát. Ők szolgálni fogják Istent az Ő templomában, és a trón **előtt** fognak állni, pálmaágakkal kezükben (Jelenések 7: 9-17); ha ez a helyzet dicsőséges is lesz, de nem annyira dicsőséges, mint a győzedelmesek „kicsiny nyájának” helyzete, akik királyok és papok lesznek Istennek, a Jézussal együtt **trónra** ültetve, menyasszonyaként és örököstársaként, és Ővele együtt halhatatlansággal megkoronázva.

Ösvényünk keskeny, göröngyös, meredek, és ha nem adatna számunkra erő pályafutásunk minden egyes lépéséhez, soha sem érnénk el a célhoz. De a Vezérünk szava bátorító: Bízatok: Én legyőztem a világot; elég néked az Én kegyelemem, mert az Én erőm erőtlenség által végeztetik el. (János 16: 33; 2 Kor. 12: 9) Ennek az útnak nehézségei egy elkülönítő elvként kell szolgáltson, hogy egy „különleges népet” szenteljen meg és tisztítson meg, hogy „Istennek örökösei és Jézus Krisztusnak társörökösei” legyenek. Tekintettel e dolgokra, járuljunk bizalommal a kegyelem trónusához, hogy irgalmat nyerjünk, és kegyelmet találjunk,

amikor segítségre van szükségünk, amikor a hit nemes harcát harcoljuk, és megragadjuk a „dicsőség koronáját” – a halhatatlanságot, az isteni természetet. (2 Timóteus 4: 8; 1 Péter 5: 4)

A SZENTSÉG ORSZÁGÚTJA

Míg az Evangéliumi Korszak különleges reménye oly páratlanul dicsőséges, és az ahhoz vezető út is annak megfelelően nehéz – keskeny, minden lépésnél nehézségekkel és veszélyekkel körülvett – annyira, hogy kevesen találják meg és nyerik el a nagy jutalmat annak végén, addig a dolgok új rendje a jövőbeni korszakban teljesen más lesz. Miképpen egy más reménység adatik, úgy egy más **út** vezet is ahhoz. A halhatatlansághoz vezető ösvény egy olyan ösvény volt, amely megkövetelte az egyébként jogos és megfelelő remények, törekvések és kívánságok feláldozását – az emberi természet örökre való feláldozását. De az emberi tökéletességre, a helyreállításra, a világ reménységére vezető út, csak a bűnről való lemondást követeli meg: nem az emberi jogok és kiváltságok feláldozását, hanem azoknak a megfelelő módon való élvezetét. Az a személyes megtisztuláshoz és Isten képére való helyreállításhoz vezet, amelynek Ádám örülhetett, mielőtt a bűn belépett volna a világba.

A valóságos emberi tökéletességre visszavezető út nagyon egyszerű és könnyű lesz, annyira egyszerű, hogy senki sem fogja eltéveszteni az utat, annyira egyszerű, hogy „a vándor, és még a járatlanok sem térnek le róla” (Ézsaiás 35: 8 – Leeser *féle angol ford.*); annyira egyszerű, hogy senki sem kell tanítsa felebarátját, mondván: Ismerjétek meg az Urat, mert ők mindnyájan megismerik az Urat, kicsinytől fogva nagyig. (Jeremiás 31: 34) Ahelyett, hogy keskeny ösvény lenne, amit kevesen találnak meg, „országútnak”, közútnak neveztetik – ez nem egy keskeny, meredek, nehéz, szoros ösvény, hanem az utazók kényelmére különösen **könnyen** járhatóvá készített út. A 8.- és a 9. versek mutatják, hogy ez egy közút, mely minden megváltottnak – minden embernek

megnyittatik. Mindenki, akiért Krisztus meghalt, akik felismerik és élnek a drága véren vásárolt lehetőségeikkel és áldásokkal, mehetnek felfelé a szentségnek ezen a főútján a nagyszerű cél felé az emberi tökéletességre és örök életre vezető tökéletes helyreállítás felé.

Ők nem lesznek megigazultnak **számítva**, és nem is számíttatik be nekik egy szentség és tökéletes állapot Isten előtt. Amikor a szentségnek eme útján elindulnak, ők azon egy **tényleges** tökéletességre emelkednek törekvésük és engedelmességük eredményeként, amihez minden dolgot kedvezővé tesz a Megváltójuk, Aki akkor nagy hatalommal fog uralkodni. Minden egyén, szükségleteiknek megfelelően, segítséget fog kapni az új királyság bölcs és tökéletes közigazgatásától. Ez, ahogy némelyeknek eszükbe fog jutni, a megváltásnak szabályszerű következménye. Mivel Urunk, az ember Jézus Krisztus, Önmagát adta váltságul mindenkiért, és azt akarja, hogy mindenki az igazság ismeretére jusson, és ezáltal a **tényleges** tökéletességre, miért nem csinál Ő egyszeriben egy jó és széles főutat mindenkinek? Miért nem távolítja el az akadályokat, a botrányköveket, a vermeteket és csapdákat? Miért nem segíti a bűnösöket visszajutni az Istennel való teljes összhangra helyett, hogy az ösvényt keskenyvé, göröngyössé, tövisessé tegye, melyet nehéz megtalálni, és amin még nehezebb járni? Némelyeket e témában nagyon zavaros gondolatokhoz vezetett az igazság Igéje helyes fejtegetésének elmulasztása és a nem értése annak, hogy a jelenlegi, keskeny ösvény egy különleges jutalomhoz vezet, hogy *az* a Krisztus testének, a társörökösei kicsiny nyájának próbájára és kiválasztására való. *E társörökösök*, miután kiválasztattak és Fejükkal együtt megdicsőítették, minden nemzetet megáldanak. Sokan, nem értvén Isten tervét, a szentségnek egy főútját próbálják hirdetni, egy könnyű utat, amely az életre vezet a jelen korszakban, amikor nem létezik ilyen út; összekeverik és elrontják a dolgokat, hogy összetaláltassák a tényeket és a Szentírást a saját téves eszméikkel. A hamarosan megnyíló főúton csak a bűnös dolgok lesznek megtiltva, míg

azok, akik a keskeny ösvényen járnak, meg kell tagadják önmagukat és sok, nem bűnös dolgot kell feláldozzanak, valamint a visszatérő bűnökkel folyamatosan hadat kell viseljenek. Ez egy áldozati ösvény, míg a jövő korszak útja az igazság főútja lesz.

E főútról kifejezően jelképes nyelvezettel kijelentetik, hogy: „Nem lesz ott oroszlán, és a kegyetlen vad nem jó fel reá, nem is található ott.” (Ézsaiás 35: 9) Mily sok, félelmetes oroszlán található most azoknak útjában, akik örömmel elhagynák a bűnös utakat és az igazságot követnék! A megromlott közgondolkodás oroszlánja sokakat megakadályoz abban, hogy a saját lelkiismeretük által diktáltaknak merjenek engedelmeskedni a mindennapi élet dolgaiban – ami az öltözetet, az otthont, az üzleti ügyeik elrendezését, stb. illeti. Az erős szeszies ital kísértésének oroszlánja ezeket gátol meg, akik örömmel látnák, annak eltávolítását. A szesztilalom hívei és az antialkoholista *mozgalom* aktivistái herculesi feladatot vállalnak, melyet csak a következő korszak hatalma és tekintélye képes eltávolítani; és ugyanezt lehet elmondani más, erkölcsi reformok derék erőfeszítéseiről is. „Egy kegyetlen vad sem jó fel reá.” Nem lesznek megtűrve az óriásvállalatok, melyeket az önző, egyéni érdekek előtérbe helyezésére szerveztek a közjavak költségére. „Nem ártanak, és nem pusztítanak sehol szentségemnek hegyén (királyságomban)”, mondja az Úr. (Ézsaiás 11: 9) Habár lesznek leküzdendő nehézségek a rosszra való hajlamok legyőzésében, stb., mégis a jelenlegi korszak keskeny ösvényével összehasonlítva, az egy könnyű út lesz. A kövek (a botránykövek) mind el lesznek távolítva, és az igazság zászlaját felemelik a népnek. (Ézsaiás 62: 10) A tudatlanság és a babona a múlt dolgai lesznek, és az igazságosság megkapja méltó jutalmát, míg a rossznak is ki lesz mérve, ami azt megilleti. (Malakiás 3: 15, 18) Építő fenyítések, megfelelő bátorítások, és világos útbaigazítások által, mint hazatért tékozlók, az emberiség kiképezést és fegyelmezést nyer a nagyszerű tökéletességig, amit Ádám atya elvesztett. Ekképpen „az Úr megváltottai **visszatérnek** [a

megsemmisülésből, a szentség nagyszerű főútján] éneket zengve, és örök örvendezés lesz a fejükön, boldog örömben lesz részük, s elfut tőlük a bánat és a sóhaj” (Ézsaiás 35: 10). Urunk ezen utak közül csak kettőre hivatkozott, mert nem volt esedékes, hogy a harmadik megnyíljon – éppen úgy, mint amikor a jó híreket közölve, így szólt: „Ma teljesedett be ez az írás fületek hallatára”, de a „bosszúállás napját” nem említette, mert az akkor nem volt esedékes. (Vesd össze Lukács 4: 19 és Ézsaiás 61: 2 *igéket*.) Mégis most, midőn a keskeny ösvény a végéhez közeledik, az igazságosság nagyszerű főútja egyre határozottabban láthatóvá kezd válni a hajnalodó nap világosságánál.

Ekképpen találtunk egy „Széles Utat”, amelyen jelenleg az emberiség tömegei haladnak „e világ fejedelme” által megtévesztve, és megromlott hajlamaik által vezetve. Azt találtuk, hogy ez az út „**egy embernek** engedetlensége által” nyílt meg, és amelyen az emberi fajunk fejtetlenül rohanva elindult. Azt találtuk, hogy a „Szentség Útját” meg fogja nyitni Urunk, Aki önmagát adta váltságdíj gyanánt mindenkiért és **mindenkit** megváltott a megsemmisülésből, ahova a „Széles Út” vezet, és hogy az a megfelelő időben nyitva fog állni és könnyű lesz mindenkinek, akiket az Ő drága vérén megváltott. Továbbá, azt találtuk, hogy a jelenlegi „Keskeny Ösvény”, amely ugyanannak a drága vérnek érdeme által nyílt meg, egy különleges jutalomhoz vezető, különleges ösvény; és az különösen keskeny és nehéz tétetett **próbatételként** és fegyelmezőként azok számára, akik most kiválasztatnak, hogy az **isteni** természet részeseivé tétessenek, és Urunk, Jézus társörököseivé a nemsokára mindenkinek megáldására feltáruuló dicsőség Királyságában. Azoknak, akiknek **ilyen reménysége** van – akik látják ezt a jutalmat – minden más reményt összehasonlítás alapján csak veszteségnek és szemétnak ítélni lehetnek. (Filippi 3: 8-15)